

Veltjens' bedoeling was dat deze *Blau-Aktion* (wij willen haar als '*Blau-Aktion-I*' aanduiden) op 1 december '41 van start zou gaan. Hij legde zijn plannen eerst in Parijs voor aan de bureaus van de *Militärbefehlshaber für Frankreich* en in Brussel aan die van de *Militärbefehlshaber für Belgien und Nordfrankreich* – in november was het *Reichskommissariat* in Den Haag aan de beurt. Daar werd afgesproken dat Veltjens de *Sicherheitsdienst*, de *Abwehr* en de *Generalstaatsanwalt* (het Duitse Openbare Ministerie) zou inlichten: kwamen de Duitse of Nederlandse recherche-apparaten gevallen van zwarte handel op het spoor die met de *Blau-Aktion* samenhingen, dan mochten deze uiteraard niet vervolgd worden. Men zou overigens trachten, de kwalijke actie strikt geheim te houden, speciaal voor de Nederlandse rijksbureaus van handel en nijverheid; de *Hauptabteilung Gewerbliche Wirtschaft* die met de supervisie op de rijksbureaus belast was, zou Plümer ten aanzien van de kwaliteit en de officiële prijs der op te kopen goederen adviseren, maar formeel buiten de zaak gehouden worden zodat zij, zo werd in november door een van Fischböcks hoofdambtenaren na een bespreking waaraan deze *Generalkommissar* deelgenomen had, genoteerd, '*keinesfalls irgendwie gebunden ist und sich gegebenenfalls*' (bijvoorbeeld wanneer er van de rijksbureaus klachten zouden komen) '*entriüsten kann*.'¹ Vastgesteld werd tenslotte (dat wist de *Hauptabteilung Ernährung und Landwirtschaft* te bereiken) dat de *Blau-Aktion* zich niet tot levensmiddelen zou uitstrekken. Kort nadien werd Seyss-Inquart ingelicht en deze uitte op 19 december '41 tijdens een *Chefbesprechung* (de *Generalkommissare* Wimmer, Schmidt en Rauter wisten nu dus ook wat te geschieden stond) de wens dat de verdeling van op te kopen consumptie-artikelen als schoenen, kleding en kledingstoffen door hem zou geschieden, niet door Veltjens – wij hebben niet de indruk dat daarmee rekening gehouden is.

Veltjens en Plümer waren intussen al aan het werk gegaan. Natuurlijk hadden ook zij behoefte aan talrijke inkopers, bij voorkeur personen met een goede warenkennis in de diverse branches. Zij vertrouwden dat zij die vooral in het Joodse milieu zouden kunnen vinden: Joodse inkopers zou men beter onder de duim kunnen houden en wanneer men hun beloofde dat men hen zoveel mogelijk tegen maatregelen op het gebied der Jodenvervolging zou beschermen, zouden zij ook stellig een grote activiteit ontplooiën. Die Joodse inkopers werden via twee tussenpersonen aangetrokken: de Duitser Michael Sommer en de Duits-Joodse emigrant Ernst Theodor Heymann. Heymann was een oude relatie van Veltjens, maar wij willen eerst wat

¹ '*Aktennotiz*', 10 nov. 1941, van een bespreking bij Fischböck (*FiWi, HA GeWi, Gruppe 17, 9 b*).